

Acei doi catări

Gheorghe Asachi

Doi catări călătoreau
Și-n desagii lor duceau
Unul ceapă de câmpie,
Altul bani de visterie
Cest din urmă, îngâmfat
Că-i de aur încărcat,
Chiar de șelile-i apasă,
Nu vrea sarcina s-o lasă.
Mândru calcă, parcă-i leu,
Și suna un zurgălău.
Când deodată, din tufari,
Iese o ceată de tâlhari.
Toți la cel catâr dau bustă
Ce ducea de aur soamă,
De urechi îl prind, de soamă,
Alți împung și-l bat c-o fustă.
Încât bietul, gemând foarte,
Zice: Oare asta-i soarte
Care mi s-au juruit
Pe ist drum când m-au pornit?
Al meu soț ce cară ceapă
Fericit de daună scapă,
Dar eu, fără de ajutori,
În bătaie, aleu, mor!
Iar catârul celalalt
Zis-au: Vere, totdeauna
Pe copacul mai înalt
Darmă repede fortuna;
De-ai fi șerb la un cepari,
Iar nu casă de dinari,
La os teafăr și la piele
N-ai păți aceste rele
Când eu în săracul trai
Voi să pasc în pace scai!